

Prof. dr. DAN DUMITRAȘCU

- interviu colecționat în 2021

Facultatea urmată și promoția:

Facultatea de Medicină a IMF Cluj-Napoca, absolvită în 1982.

Cum v-ați implicat în viața societății până acum?

Asta a venit de la sine. Așa cum Monsieur Jourdain făcea proză fără să știe, și eu, din copilărie m-am implicat în viața socială fără să conștientizez. Începând cu funcția de șef de clasă, acordată având premiul întâi la școală, toată viața nu m-am dat în lături să accept răspunderi sociale și să inițiez activități pe care le-am crezut utile social.

Aș preciza că nu am luptat pentru ele, ci că mi-au fost propuse, bănuiesc, pentru că inspiram încredere că voi îndeplini ceea ce mi se solicita.

Ce v-a determinat să alegeți să studiați la UMFIIH Cluj?

Am o soră geamănă și eram ambii în clasa de suprareal de chimie de la Liceul „George Barițiu” din Cluj. Am decis ca unul din noi să studieze chimia, iar celălalt să studieze medicina (cu siguranță am fost influențați de faptul că tatăl nostru era medic, deși niciodată nu ne-a propus să continuăm ca el). Sora mea a ales chimia, fiind fată a avut prioritate. Așa încât am ajuns la medicină doar pentru că sora mea a dorit chimia. Altfel, vă garantez, aș fi fost chimist azi. Ulterior am fost motivat de faptul că în clasa XI am ocupat locul I pe țară la Olimpiada de Anatomie și Biologie. Din păcate, pe atunci asta nu se echivala cu intrarea automată la facultate, așa încât a trebuit să dau o admitere grea,

constând din trei probe scrise în trei zile consecutiv, cu o concurență cam de 4 pe 1 loc. De ce la Cluj? Pentru că sunt clujean.

Ce vă doreați să deveniți când erați copil?

Îmi plăcea istoria artei, îmi place și acum, la fel ca istoria medicinei. În tinerețea mea exista o singură secție, la București, care școlariza tot la 2 ani. Greu pentru mine.

Când ați hotărât ce drum doriți să urmați în viață?

Drumul are mai multe etape. Îmi plăcea chimia, așa că am făcut clasa specială de chimie. Am dorit să studiez medicina, așa că am dat admitere la medicină. Lucrurile vin de multe ori de la sine și decurg unul din altul. Căderea comunismului mi-a acordat o șansă importantă de a mă forma și în străinătate. Pentru mine, Ceaușescu a fost înlăturat la timp!

Cum v-a influențat/vă influențează formarea la UMF Cluj?

Clujul are un parfum central-european și o tradiție culturală medievală și interbelică românească. Este un privilegiu să trăiești aici. În plus, universitatea noastră are prestigiu, lumea academică este mai onestă, întâlnești mai multă civilitate.

Vă amintiți o întâmplare memorabilă/marcantă din perioada studiilor?

Mai multe. Greu de spus marcante, dar sigur memorabile: întâlnirea cu Octavian Fodor, care a dat mâna cu mine pe când învățam la medicină (el a murit chiar înaintea examenului meu de admitere la facultate), conferința lui Marius Barnard, fratele lui Christian Barnard cu care făcuse primele transplante de inimă, susținută în amfiteatrul Medicalei 1, întâlnirea cu studenții lui Ion Goia când a împlinit 80 de ani, examenele cu academicienii Victor Preda și Ion Baci, etc.

Ați avut/aveți un dascăl preferat? Dacă da, de ce l-ați ales pe cel indicat?

Deși am avut mulți dascăli importanți (rog căutați anuarele universității care apăreau în anii 80 spre a vedea nume de aur ale medicinei românești), cel mai mult m-a influențat tatăl meu.

Self-made man, a petrecut studenția în condiții foarte grele (tatăl deținut politic, deși niciodată condamnat juridic) și a devenit o personalitate a medicinei interne și gastroenterologiei clujene. A obținut trei Premii ale Academiei Române, a introdus cursuri opționale de metodologia cercetării, pentru prima dată în țară; a introdus programe educaționale numite „Exerciții de terapie”, adică lecții practice de farmacologie clinică, a organizat cursuri opționale de istoria artei pentru studenții mediciniști. A scris eseistică. A fost președintele Societății Române de Gastroenterologie și este membru al Academiei de Științe Medicale.

Nu pot să nu menționez pe cel pe care îl consider ca al doilea meu tată, regretatul profesor Martin Wienbeck, de la care am învățat în cursul burselor mele DAAD și Humboldt la Augsburg nu doar explorări funcționale digestive, ci și rigoare științifică, amabilitate față de discipoli și un stil de viață cosmopolit. A fost ucis la Kabul, unde plecase la pensie să organizeze singurul laborator de endoscopie digestivă din Afganistan.

Și nu pot uita pe Douglas Drossman, din Chapel Hill, gastroenterolog, internist și psihiatru, mentor și prieten, omul de care se leagă de peste 30 de ani neurogastroenterologia mondială. Tocmai i-a apărut o nouă carte: „Gut feelings”.

De la el am preluat concepția biopsihosocială de abordare a pacienților.

Ne puteți enumera câteva dintre cele mai importante realizări profesionale?

Pentru a menționa realizări, trebuie să spun că am avut șansa să lucrez cu colegi deosebiți la Cluj, București, în Germania, Anglia și Franța. Am beneficiat de înțelegerea șefilor mei ierarhici și de sprijin administrativ din partea factorilor decizionali. Ce va rămâne după mine? Iată câte ceva: am organizat Societatea Română de Neurogastroenterologie pe care am afiliat-o Societății Europene de Neurogastroenterologie și Motilitate; am introdus la Cluj cursuri opționale de psihosomatică pentru studenți, iar de mai mulți ani singurul masterat de psihosomatică din Europa de Est; am organizat primul din Ardeal și cel mai bine cunoscut din țară laborator de motilitate digestivă (unde s-au susținut două cursuri europene hands-on). Am introdus primele cursuri opționale de comunicare medicală din România, înainte ca această materie să devină obligatorie. Am fost ales Chairman al Comitetului Societăților Naționale al Uniunii Europene de Gastroenterologie, fiind prin aceasta primul est-european membru în Consiliul Uniunii Europene de Gastroenterologie. Mai sunt și altele, dar le las pentru altă ocazie.

Cum puteți descrie relația dvs. cu foștii colegi?

Știți gluma: în două cuvinte : Ex Celentă! Ne revedem cu mare plăcere prin țară sau străinătate.

Ce ați recomanda actualilor studenți UMF?

Fiecare generație are particularitățile ei. De exemplu, am impresia că actuala generație învață mai puțin, dar are o pregătire în IT incomparabil superioară. Deci le doresc să fie mai studioși, dar să învețe logic. De asemenea le recomand să își formeze o cultură generală mai bogată. Dezvoltarea unor abilități de comunicare este de asemenea foarte importantă.

Cum ați reușit să echilibrați viața profesională cu cea personală?

Nu știu dacă este echilibrată, cred că ofer mai mult profesiei decât familiei, dar mi-am construit viața care îmi place.

Care sunt așteptările dumneavoastră din partea Departamentului Alumni UMFIH ?

Ca inițiator al ceea ce numeam Club Alumni, de două ori fără succes în ultimii 20 de ani, mă bucur foarte mult că universitatea noastră a sprijinit acest departament.

Toate universitățile și școlile au nevoie să păstreze legătura cu foștii elevi sau studenți și să le ofere acestora o platformă de comunicare. Nu în ultimul rând, asociațiile alumni pot contribui la strângerea de fonduri pentru Alma Mater.

Vă felicit pentru ceea ce întreprindeți și chiar acest newsletter se încadrează în scopurile departamentului dumneavoastră.

Departamentul Alumni UMFIH își propune să genereze o legătură mai strânsă între universitate și absolvenții săi. În calitate de Alumnus al UMFIH Cluj, cum ați putea să vă implicați în viața universității ?

Consider că sunt implicat până peste urechi în viața universității: cursuri la studenți, la masteranzi, la doctoranzi; fost redactor șef al Clujului Medical, pe care l-am adus în pubmed, diverse funcții administrative, demonstrează faptul că nu mă retrag de la solicitări.

Continuând să fac ceea ce consider că ajută activității academice a universității noastre, pot să răspund faptic acestei întrebări.